

У Т Ъ Х А

Прозрѣхъ отдавна тъмнитѣ ти тайни
И твойта скръбъ, и болката жестока,
Но мислишъ ли, че нема по-дълбока
Скръбъ—Душа отъ твойта и че менъ сж чужди
Тѣ — болкитѣ, че мене сж незнайни?
Та всѣки има своя скръбъ и нужда.

Прозари въвъ тѣхъ, ще бъдешъ възродена
И камакътъ сърдеченъ ще отлекне,
За чужда скръбъ сърце ти щомъ отекне
Така свѣтътъ по-другъ ще ти се види,
Със чуждото ще бъдешъ ^{утешена} възродена—
Израснала надъ дребнитѣ обиди!

22 III Варна
29 г.

печатено в-к „Литературен фронт“
бр 49-1969 г. 4 XII с. 3

3

